

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 2.3.2017 r.
COM(2017) 202 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI

DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY EUROPEJSKIEJ I RADY

Dziesiąte sprawozdanie w sprawie relokacji i przesiedleń

1 Wprowadzenie

Od 2015 r., w związku z poważnym kryzysem uchodźczym, Komisja Europejska prowadzi intensywne działania na rzecz wdrażania różnych elementów kompleksowej polityki migracyjnej, do czego wielokrotnie wyzwały Rada Europejska i Parlament Europejski. Polityka ta obejmuje zarówno krótko-, jak i długoterminowe środki, od działań dotyczących przepływów migracyjnych poza granicami UE oraz powstrzymywania nielegalnych przepływów migracyjnych do Europy i wewnątrz niej, przez zapewnienie skutecznej kontroli nad granicami zewnętrznymi, w szczególności poprzez powołanie Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej, aż do reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego i zapewnienia większych możliwości legalnej migracji, w tym poprzez ustanowienie wspólnych ram UE w zakresie przesiedleń.

Tymczasowy mechanizm relokacji w sytuacjach nadzwyczajnych¹ i program przesiedleń² to kluczowe elementy unijnych działań mających na celu lepsze zarządzanie przepływami migracyjnymi, odzwierciedlające w praktyce zasadę odpowiedzialności i solidarności. Programy te, wraz ze wszystkimi innymi środkami uznanymi za niezbędne lub już realizowanymi w celu trwałego ograniczenia napływu migrantów o nieuregulowanym statusie do Europy, są istotnym elementem szerszej strategii odzyskiwania kontroli nad sytuacją.

Nie można mówić o sprawiedliwym podziale odpowiedzialności bez solidarności. Środki i propozycje Komisji są oparte na tej zasadzie i nie można ich od siebie oddzielić. Zgodnie z deklaracją szefów państw lub rządów z Malty³ konieczne jest wdrożenie wszystkich elementów kompleksowej polityki migracyjnej UE. Wznowienia przekazywania osób do Grecji na podstawie rozporządzenia dublińskiego, które Komisja zaleciła w dniu 15 marca 2017 r., nie da się oddzielić od wspólnej odpowiedzialności za odciążenie Grecji poprzez realizację zobowiązań wynikających z decyzji Rady w sprawie relokacji. Ponadto, chociaż w perspektywie krótkoterminowej konieczne jest pełne wdrożenie programów relokacji w sytuacjach nadzwyczajnych, by odciążyć Włochy i Grecję, równie ważne jest równoległe przyspieszenie prac nad reformą wspólnego europejskiego systemu azylowego, szczególnie w odniesieniu do rozporządzenia dublińskiego. Dzięki takiej reformie Europa będzie realizowała sprawiedliwą, a jednocześnie skuteczną politykę azylową, opartą na jasnym i sprawiedliwym podziale odpowiedzialności między wszystkie państwa członkowskie, a przy tym będzie dysponowała narzędziami strukturalnymi służącymi radzeniu sobie w sytuacjach szczególnego obciążenia.

---

¹ We wrześniu 2015 r. Rada przyjęła dwie prawnie wiążące decyzje ustanawiające tymczasowy mechanizm relokacji wnioskodawców wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch i Grecji. W sumie w ramach pierwszej i drugiej decyzji Rady przydzielono państwom 39 600 osób do relokacji z Włoch i 66 400 z Grecji. We wrześniu 2016 r., w następstwie oświadczenia UE–Turcja, przyjęto decyzję dotyczącą podziału pozostałych 54 000 miejsc, które nie zostały jeszcze przypisane do państw członkowskich, do celów legalnego przyjęcia Syryjczyków z Turcji do UE. Jak dotąd państwa członkowskie wykazały zamiar legalnego przyjęcia 34 000 Syryjczyków z Turcji w ramach tych 54 000 miejsc, w tym w ramach przesiedleń. Druga decyzja Rady z września 2015 r., w której mowa o przydziale 120 000 osób ubiegających się o azyl, została zakwestionowana przed Sądem przez Węgry i Słowację, które wysunęły liczne argumenty. Oczekuje się, że wyrok zapadnie w 2017 r.

² W lipcu 2015 r. państwa członkowskie i państwa stowarzyszone na mocy konwencji dublińskiej uzgodniły przesiedlenie 22 504 osób potrzebujących ochrony międzynarodowej z państw nienależących do UE.

³ <http://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2017/01/03-malta-declaration/>

Mimo że w 2016 r. napływ migrantów znacząco spadł, Grecja pozostaje pod ogromną presją – na jej terenie nadal znajduje się około 62 300 migrantów. Grecja musi również skoncentrować zasoby na wdrażaniu oświadczenia UE–Turcja oraz zapewnić codzienne operacje powrotów do Turcji migrantów, którzy po 20 marca 2016 r. w sposób nielegalny przekroczyli granicę między Turcją a greckimi wyspami. We Włoszech rok 2016 przyniósł nowy rekord pod względem przyjazdów – 181 436⁴ osób (o 18 % więcej niż w 2015 r.), z czego 14 % stanowili małoletni bez opieki. Komisja z zadowoleniem przyjmuje informację o środkach zaproponowanych ostatnio przez Włochy⁵, które mają na celu wzmoczenie wysiłków w zakresie odsyłania migrantów niemających prawa do pozostania w UE, i wzywa do ich szybkiego wdrożenia. Relokacja powinna złagodzić presję migracyjną na Włochy poprzez rozłożenie odpowiedzialności za los tych migrantów, którzy wyraźnie potrzebują ochrony międzynarodowej.

Komisja sporządza comiesięczne sprawozdania w sprawie stanu wdrażania programów relokacji i przesiedleń. Postępy w dziedzinie przesiedleń są jak dotąd obiecujące, czego nie można powiedzieć o relokacjach, gdyż te postępują powoli. w celu zachęcenia do szybkiej realizacji zobowiązań w zakresie relokacji w oparciu o sytuację na miejscu Komisja wyznaczyła⁶ szczegółowe cele, aby zapewnić skuteczną i sprawną relokację wszystkich kwalifikujących się osób z Włoch i Grecji w terminach określonych w decyzjach Rady. Komisja wezwała państwa członkowskie w rozmowach dwustronnych do wzmoczenia wysiłków na rzecz realizacji tych celów, a przede wszystkim zobowiązań podjętych przez poszczególne państwa. Te państwa członkowskie i stowarzyszone, które prowadziły już działania w zakresie relokacji, zareagowały pozytywnie i przekazały Komisji informacje o swoich miesięcznych planach. Reakcja mniej aktywnych państw członkowskich była jednak zróżnicowana.

Spełniono wszystkie wstępne wymogi operacyjne relokacji, które umożliwiają państwom członkowskim przeprowadzanie relokacji i pomagają w osiągnięciu założonych celów. Niektóre państwa członkowskie i stowarzyszone są pionierami w tej dziedzinie. Teraz nadszedł czas na pozostałe. Gdyby wszystkie państwa członkowskie realizowały swoje zobowiązania i wywiązywały się z nich, byłoby możliwe relokowanie wszystkich kwalifikujących się osób z Włoch i Grecji do września 2017 r. Zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia widocznych postępów w tym kluczowym elemencie kompleksowej polityki migracyjnej Unii Europejskiej, do czego wzywają szefowie państw i rządów, będą miały zintensyfikowane i skoordynowane wysiłki ze strony wszystkich państw członkowskich, jak również stała współpraca między wszystkimi zaangażowanymi podmiotami.

2 Relokacja

Nastąpił stopniowy wzrost tempa relokacji, a na dzień 28 lutego liczba relokowanych osób

---

⁴ Źródło: włoskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

⁵ Decreto-Legge 17 febbraio 2017, n. 13, Disposizioni urgenti per l'accelerazione dei procedimenti in materia di protezione internazionale, nonche' per il contrasto dell'immigrazione illegale. (GU Serie Generale n.40 del 17-2-2017). Opublikowane w GURI n. 40 z 17.2.2017 r. z datą wejścia w życie 18.2.2017 r.

⁶ COM(2016) 791 final. Komisja zaproponowała dwuetapowe podejście przyrostowe, aby dać państwom członkowskim czas na zaplanowanie i koordynację działań i zapewnić stopniowe zwiększanie zdolności w celu uniknięcia zatorów logistycznych. Po pierwsze zaplanowano zwiększenie liczby relokacji z Grecji z 1 000 do 2 000 osób miesięcznie, a w przypadku Włoch z 400 do 1 000 miesięcznie, a po drugie, od kwietnia 2017 r., dalsze zwiększenie z 2 000 do 3 000 osób miesięcznie w przypadku Grecji oraz z 1 000 do 1 500 w przypadku Włoch .

wyniosła 13 546 (9 610 relokowanych z Grecji i 3 936 z Włoch). Stanowi to jednak mniej niż 14 % zobowiązań prawnych przydzielonych do tej pory przez Radę (106 000 dla Włoch i Grecji). Przy obecnym tempie łączna liczba osób relokowanych będzie znacznie odbiegać od zobowiązań wyznaczonych na wrzesień 2017 r.

Państwem, które relokowało największą liczbę wnioskodawców (2 758), jest **Francja**, a kolejne miejsca zajmują **Niemcy** (2 626) i **Niderlandy** (1 486). Z informacji podanych z załącznikami wynika jednak, że jak dotąd tylko dwa państwa członkowskie, **Malta** i **Finlandia**, są na dobrej drodze do wypełnienia swoich zobowiązań na czas zarówno w odniesieniu do Włoch, jak i Grecji. Stopniowe postępy w wypełnianiu zobowiązań obserwuje się też w **Luksemburgu** i **Portugalii**. Ponadto **państwa stowarzyszone**, mimo że uczestniczą w programie relokacji dobrowolnie, również są zasadniczo na dobrej drodze do terminowego wypełnienia swoich zobowiązań. Natomiast **Szwecja** dokłada starań, by wypełnić swoje zobowiązanie w zakresie relokacji z Włoch i Grecji między czerwcem a wrześniem 2017 r.

Niestety sytuacja w odniesieniu do niektórych innych krajów jest niezadowolająca. **Węgry**, **Austria** i **Polska** nadal odmawiają udziału w programie relokacji. **Republika Czeska** nie podjęła nowych zobowiązań od maja 2016 r. i nie przeprowadziła żadnych relokacji od sierpnia 2016 r., przy czym wcześniej dokonała mniej niż 1 % przydzielonych jej relokacji. **Bulgaria**, **Chorwacja** i **Słowacja** prowadzą relokacje w bardzo ograniczonym zakresie (między 1 i 2 % przydziału).

Ponadto, pomimo ostatnich prac zmierzających do przyspieszenia relokacji, **Belgia**, **Niemcy** i **Hiszpania** zrealizowały około 10 % przydzielonych relokacji, a Hiszpania nie podejmuje zobowiązań w trybie miesięcznym. Natomiast niektóre państwa członkowskie, które początkowo były bardzo aktywne, spowolniły swój udział w programie, w związku z czym wzywa się je do wznowienia działania w poprzednim tempie.

Grecja

Mimo że z Grecji relokowano już 9 000 osób, w kraju tym nadal przebywa około 20 000 osób, które mogą kwalifikować się do relokacji. Przewiduje się, że sytuacja migracyjna pozostanie na stabilnym poziomie dzięki dalszej realizacji oświadczenia UE–Turcja. **Przy obecnym tempie relokacji (ok. 1 000 osób na miesiąc) łączna liczba osób relokowanych z Grecji do września 2017 r. wyniosłaby około 16 400 osób, co stanowi 57 % całkowitej liczby osób kwalifikujących się do relokacji⁷. To nie wystarczy do zmniejszenia obciążenia.**

Jeżeli zostanie osiągnięta przewidziana we wspólnym planie działania⁸ i zatwierdzona przez Radę Europejską⁹ wartość docelowa wynosząca 3 000 osób na miesiąc, łączna liczba osób relokowanych do września 2017 r. może wynieść między 28 400 a 30 400. Jeśli cel ten uda się osiągnąć, prawdopodobnie zostanie przeniesiona przeważająca większość migrantów kwalifikujących się do relokacji z Grecji, co oznacza wypełnienie głównego celu tego środka nadzwyczajnego przyjętego we wrześniu 2015 r.

⁷ W kwietniu, po zakończeniu procesu rejestracji, będą dostępne bardziej przejrzyste dane.

⁸ COM(2016) 792 final, załącznik 1.

⁹ <http://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2016/12/15-euco-conclusions-final/>

Tylko kilka krajów (**Estonia, Irlandia, Łotwa, Litwa, Luksemburg, Malta, Portugalia i Finlandia**) czyni postępy na drodze do wypełnienia zobowiązań relokacyjnych względem Grecji. Osiągnięcie wartości docelowej jest więc możliwe tylko pod warunkiem, że wszystkie państwa członkowskie będą regularnie, co miesiąc składać zobowiązania i dokonywać relokacji zgodnie z wielkością swoich przydziałów. w szczególności te państwa członkowskie, które nie przeprowadziły dotąd żadnych relokacji lub tylko ograniczoną ich liczbę (**Republika Czeska, Węgry, Chorwacja, Austria, Polska i Słowacja**) powinny niezwłocznie podjąć takie działania. **Hiszpania** powinna co miesiąc podejmować zobowiązania i przeprowadzać relokacje zgodnie ze swoim przydziałem, natomiast **Belgia, Cypr, Litwa, Luksemburg, Portugalia, Rumunia i Słowenia** powinny wznowić swoje comiesięczne zobowiązania i relokacje. **Belgia**, która niedawno wykazała wolę przyspieszenia relokacji, jak również **Niemcy**, powinny także zwiększyć miesięczne zobowiązania i relokacje zgodnie ze swoimi przydziałami. Z kolei **Francja i Niderlandy** powinny utrzymać co najmniej swoje obecne comiesięczne wysiłki, podobnie jak państwa członkowskie i stowarzyszone, które już są na dobrej drodze do osiągnięcia swoich zobowiązań w terminie. Wszystkie państwa członkowskie powinny zaoferować więcej miejsc na potrzeby relokacji małoletnich bez opieki, w tym dla osób małoletnich pozostających w związkach małżeńskich, okazać większą elastyczność i wziąć na siebie część odpowiedzialności za osoby wymagające szczególnej troski.

Osiągnięcie tych celów leży w dużej mierze w gestii państw członkowskich relokacji, ponieważ organy greckie, unijne agencje i organizacje międzynarodowe zaangażowane we wdrażanie programu zrobiły już wszystko, co niezbędne do funkcjonowania systemu relokacji. **Grecja** wdrożyła już większość zaleceń Komisji zawartych w jej comiesięcznych sprawozdaniach, odnoszących się przede wszystkim do szybkiej rejestracji wszystkich migrantów, w tym osób kwalifikujących się do relokacji, przy wsparciu Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) i Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR). Do marca 2017 r., czyli miesiąc wcześniej niż pierwotnie planowano, Grecja rejestruje wszystkich migrantów przebywających na jej terenie. **EASO** wdraża obecnie nowy plan operacyjny, który pozwala na zatrudnianie pracowników tymczasowych w celu zapewnienia możliwości ciągłego delegowania ekspertów. Wkład agencji ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania jakości wniosków o relokację i wspierania niższych rangą pracowników służb azylowych. Dzięki skoordynowanemu wsparciu **Biura UNHCR i Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM)** proces relokacji staje się coraz bardziej sprawny. Biuro UNHCR odegrało kluczową rolę w opracowaniu masowej akcji rejestracji wstępnej i w zapewnieniu odpowiedniego zakwaterowania dla osób ubiegających się o relokację, podczas gdy IOM dopilnowuje, by wszyscy wnioskodawcy przeszli kontrolę medyczną i otrzymali odpowiednie informacje o kraju docelowym przed wyjazdem, wykazując elastyczność względem wielu warunków nałożonych przez państwa członkowskie i stale zwiększając swoje zdolności.

Włochy

W 2016 r. do Włoch przybyło około 20 700 Erytrejczyków, ale dotychczas organy włoskie zarejestrowały do celów relokacji tylko 5 300–5 800 z nich. **Przy obecnym tempie relokacji (ok. 750 osób na miesiąc) łączna liczba osób relokowanych z Włoch do września 2017 r. wyniosłaby około 9 200 osób, co stanowi około 44 % całkowitej liczby osób, które**

mogłyby dziś kwalifikować się do relokacji¹⁰. To nie wystarczy do zmniejszenia obciążenia. Ponadto sytuacja może ulec zmianie w świetle przyszłej presji migracyjnej.

Jeżeli zostanie osiągnięta wartość docelowa wynosząca 1 500 osób na miesiąc, łączna liczba osób relokowanych do września 2017 r. wyniesie między 11 200 a 14 200.

W relokację z Włoch w pełni zaangażowanych jest tylko osiem państw (**Niemcy, Francja, Malta, Niderlandy, Norwegia, Finlandia, Portugalia i Szwajcaria**). Inne państwa członkowskie (**Belgia, Chorwacja, Łotwa, Rumunia i Hiszpania**) relokowały dotychczas jedynie niewielką liczbę osób. Jeszcze inne (**Cypr, Chorwacja, Luksemburg, Rumunia, Słowenia i Hiszpania**) nie podejmują zobowiązań w trybie miesięcznym. Zbyt wiele państw członkowskich nie dokonało jak dotąd relokacji ani jednej osoby z Włoch (**Bulgaria, Republika Czeska, Estonia, Irlandia, Węgry, Litwa, Austria, Polska i Słowacja**).

Osiągnięcie wartości docelowej wymaga, by wszystkie państwa członkowskie regularnie co miesiąc składały zobowiązania i dokonywały relokacji zgodnie z wielkością swoich przydziałów. Dokonano stosownych ustaleń z Europolem i władzami Włoch w celu ułatwienia prowadzenia wyjątkowych dodatkowych kontroli bezpieczeństwa, w tym przesłuchań w ramach tej kontroli. Mniej aktywne państwa członkowskie, które dotąd uzasadniały powolne tempo relokacji względami bezpieczeństwa¹¹, powinny zatem niezwłocznie zintensyfikować swoje działania. Jednocześnie te państwa członkowskie, które są mniej znane wnioskodawcom, powinny usprawnić system rozpowszechniania informacji, między innymi organizując sesje informacyjne na temat uwarunkowań kulturowych.

Ze swojej strony **Włochy** powinny wykazać większą elastyczność w odniesieniu do przesłanek zezwalających Europolowi na prowadzenie dodatkowych przesłuchań. Ponadto Włochy powinny dokonywać niezwłocznej i ciągłej identyfikacji i rejestracji wszystkich osób kwalifikujących się do relokacji. w tym celu władze Włoch powinny zwiększyć liczbę pracowników rozpatrujących wnioski w ramach zespołu ds. postępowań dublińskich, w razie potrzeby przy wsparciu EASO, w tym już istniejących mobilnych zespołów EASO przeprowadzających rejestrację migrantów kwalifikujących się do relokacji poza pierwotnymi centrami relokacji. Włochy powinny również zgromadzić wnioskodawców w kilku ośrodkach relokacji, przynajmniej na ostatnich etapach procedury. Umożliwiłoby to usprawnienie etapu poprzedzającego wyjazd, łącznie z niezbędnymi badaniami lekarskimi i sesjami informacyjnymi na temat uwarunkowań kulturowych. Przyczyniłoby się to także do zmniejszenia ryzyka ucieczki, ponieważ składane wnioski o relokację będą rozpatrywane szybciej. Ponadto Włochy powinny niezwłocznie doprecyzować procedury umożliwiające relokację małoletnich bez opieki (w tym poprzez ułatwienie mianowania opiekunów), skorzystać ze wskazówek i dalszego wsparcia EASO oraz stworzyć co najmniej jedno wyspecjalizowane centrum relokacji dla małoletnich bez opieki w celu przyspieszenia procedur.

---

¹⁰ Liczba przebywających obecnie we Włoszech osób kwalifikujących się do relokacji i osób, które mogłyby kwalifikować się do relokacji, nie jest w pełni znana.

¹¹ Estonia i Irlandia podjęły zobowiązanie raz, ale ponieważ nie miały wówczas możliwości przeprowadzania przesłuchań w ramach kontroli bezpieczeństwa, zaprzestały kolejnych zobowiązań. Ponadto Litwa oddaliła pierwsze wnioski o relokację przesłane przez Włochy. W efekcie, mimo że Litwa podejmowała zobowiązania prawie co miesiąc, Włochy nie nadsyłały kolejnych wniosków o relokację.

Aby osiągnąć wartości docelowe zarówno dla Grecji, jak i Włoch:

- wszystkie państwa członkowskie powinny regularnie co miesiąc podejmować zobowiązania w zależności od wielkości swoich przydziałów, przestrzegać terminów reakcji zgodnie z protokołami relokacji oraz usprawnić swoje systemy przyjmowania i integracji, aby uniknąć opóźnień w przekazywaniu osób, przy pełnym wykorzystaniu funduszy UE;
- żadne państwo członkowskie nie powinno stosować wybiórczej metody przyjmowania ani w sposób arbitralny podejmować decyzji o przyjęciu bądź odrzuceniu wniosku o relokację; odmowy powinny opierać się wyłącznie na przesłankach ustanowionych w decyzjach Rady;
- Włochy powinny niezwłocznie identyfikować i rejestrować wszystkich przybywających migrantów kwalifikujących się do relokacji, wykazywać większą elastyczność w odniesieniu do przesłanek zezwalających na prowadzenie przez Europol przesłuchań kontroli bezpieczeństwa, zgromadzić wnioskodawców w mniejszej liczbie specjalnie wyznaczonych ośrodków na ostatnich etapach procedury i rozpocząć relokację małoletnich bez opieki tak szybko, jak to możliwe.

3 Przesiedlenia

Poczyniono dotychczas znaczne postępy w zakresie przesiedleń. Zakończono już ponad połowę z 22 504 przesiedleń uzgodnionych w konkluzjach z dnia 20 lipca 2015 r. Od dnia 6 lutego 2016 r. przesiedlono 454 osób, głównie z Turcji, Jordanii i Libanu. Według danych na dzień 27 lutego 2017 r. przesiedlono **14 422** osób do 21 państw (**Belgia, Republika Czeska, Dania, Niemcy, Estonia, Francja, Islandia, Irlandia, Włochy, Łotwa, Liechtenstein, Litwa, Niderlandy, Norwegia, Austria, Portugalia, Hiszpania, Finlandia, Szwecja, Szwajcaria i Zjednoczone Królestwo**). Swoje zobowiązania wypełniły już **Estonia, Irlandia, Niderlandy, Finlandia, Szwecja oraz Zjednoczone Królestwo**, jak również państwa stowarzyszone: **Islandia, Liechtenstein i Szwajcaria**.

Większość państw uczestniczących w programie wskazała, że podejmowane przez nie działania w zakresie przesiedleń ukierunkowane są głównie, choć nie wyłącznie, na Syryjczyków przebywających w Jordanii, Libanie i Turcji. Obejmuje to wysiłki państw członkowskich na rzecz przesiedlania Syryjczyków z Turcji na mocy oświadczenia UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r.

Od dnia 4 kwietnia 2016 r. z Turcji przesiedlono **3 565** Syryjczyków w ramach tej części programu 1:1, która dotyczy przesiedleń. Program ten stanowi element oświadczenia UE–Turcja. w sumie od ostatniego okresu sprawozdawczego w ramach programu 1:1 przesiedlono 467 osób, a pozostała liczba zobowiązań wynosi 12 108. Dotychczas w ramach programu 1:1 miały miejsce przesiedlenia do **Belgii, Niemiec, Estonii, Francji, Włoch, Łotwy, Litwy, Luksemburga, Niderlandów, Portugalii, Hiszpanii, Finlandii i Szwecji**. Ponadto od dnia 4 kwietnia **Norwegia** przyjęła jak dotąd 150 Syryjczyków z Turcji¹².

Państwa członkowskie, które jeszcze nie dokonały przesiedleń na podstawie konkluzji z dnia 20 lipca 2015 r. oraz te, które są nadal daleko od osiągnięcia docelowego poziomu, powinny

¹²

Mimo że Norwegia stosuje standardowe procedury operacyjne w zakresie przesiedleń uzgodnione z Turcją w ramach programu 1:1, liczba przesiedleń do Norwegii w ramach programu 1:1 nie jest wliczana do powrotów Syryjczyków z Grecji.

w równym stopniu zintensyfikować swoje wysiłki. Kwestię tę powinny potraktować priorytetowo w szczególności te państwa członkowskie, które jeszcze nie dokonały przesiedleń w ramach bieżących programów na poziomie UE (**Bulgaria, Cypr, Grecja, Chorwacja, Malta, Polska, Rumunia, Słowacja i Słowenia**), a także **Republika Czeska, Dania i Portugalia**, które w ostatnich kilku miesiącach nie odnotowały żadnych postępów.

4. Dalsze działania

Przez ostatni rok Komisja sporządzała comiesięczne sprawozdania w celu wspierania szybszego wdrożenia decyzji Rady dotyczących relokacji w ścisłej współpracy z Włochami i Grecją, państwami członkowskimi, agencjami UE i organizacjami międzynarodowymi. Udało się w pełni zrealizować warunki wstępne i zapewnić niezbędną infrastrukturę operacyjną na potrzeby relokacji. Tworzy się hotspoty, wdrożono procedury ułatwiające relokację, a agencje UE i organizacje międzynarodowe współpracują z Włochami i Grecją w ramach prawdziwie europejskich i w pełni funkcjonujących zespołów.

Postępy w pracach przygotowawczych nie znalazły jednak odbicia w wynikach relokacji. Odnotowano wprawdzie postępy w zakresie relokacji, jednak nadal są one niepełne i nieregularne. Wspólne wysiłki doprowadziły do stopniowego przyspieszenia relokacji do września 2016 r., ale tylko nieliczne państwa członkowskie są na dobrej drodze do spełnienia swoich zobowiązań wynikających z decyzji Rady. Przy obecnym tempie łączna liczba osób relokowanych będzie znacznie odbiegać od zobowiązań wyznaczonych na wrzesień 2017 r. w nadchodzących miesiącach wszystkie państwa członkowskie powinny wreszcie znacznie zwiększyć liczbę comiesięcznych relokacji.

Przyjmując swoje decyzje we wrześniu 2015 r., Rada ustanowiła dwuletni okres, który uznano wówczas za odpowiedni na potrzeby mechanizmu szybkiego reagowania. Dziś, siedemnaście miesięcy od rozpoczęcia wdrażania tych decyzji, **nadal mamy do czynienia z dużą presją migracyjną zarówno w Grecji, jak i we Włoszech, a relokowano dotychczas mniej niż 14 % osób. Niezwykle istotne jest, aby wszystkie państwa członkowskie jak najszybciej zintensyfikowały swoje wysiłki i spełniły comiesięczne cele – co najmniej 3 000 relokacji z Grecji i co najmniej 1 500 relokacji z Włoch. Cel dla Grecji został zatwierdzony przez Radę Europejską. Cele te zmierzają do zapewnienia skutecznej i terminowej relokacji wszystkich kwalifikujących się osób przebywających obecnie we Włoszech i w Grecji oraz uniknięcie trudności operacyjnych i zatorów logistycznych, które powstałyby, gdyby większość pozostałych przeniesień zrealizowano w ciągu ostatnich miesięcy przed wrześniem. Włochy, Grecja, agencje UE i organizacje międzynarodowe zwiększyły swoje zdolności w zakresie realizacji tych celów i są w pełnej gotowości do realizacji celów miesięcznych.** w Grecji gotowych do relokacji jest obecnie 9 000 osób, brakuje jednak wystarczających zobowiązań ze strony państw członkowskich. **Najwyższy czas, by pozostałe państwa członkowskie zaczęły równie aktywnie wywiązywać się ze swych zobowiązań.**

Miarą powodzenia programu relokacji będzie to, czy wszystkie osoby kwalifikujące się do relokacji zostaną skutecznie przekazane do innego państwa członkowskiego, jak przewidziano w decyzjach Rady, a także to, czy wszystkie państwa członkowskie aktywnie uczestniczą w programie w duchu lojalnej współpracy. **Biorąc pod uwagę obecną liczbę osób we Włoszech i Grecji, relokacja wszystkich tych, którzy prawdopodobnie się do tego kwalifikują, do września 2017 r. jest możliwa i wykonalna.** Nadszedł czas, aby przekształcić apele szefów państw lub rządów w konkretne działania.

Komisja wzywa maltańską prezydencję Rady oraz państwa członkowskie do przedstawienia stanu realizacji jej zaleceń i celów na zbliżającym się posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych pod koniec marca, aby zagwarantować skoordynowane przyspieszenie relokacji przed wrześniem 2017 r.

Jeżeli państwa członkowskie nie zwiększą wkrótce swoich relokacji i jeśli presja na Grecję i Włochy nie zostanie złagodzona, Komisja nie zawaha się skorzystać z uprawnień przysługujących jej na mocy traktatów.

Niewystarczający stopień wdrożenia programu relokacji nie tylko nie pomoże odciążyć Grecji i Włoch, ale będzie również miał negatywny wpływ na postępy w innych dziedzinach szeroko zakrojonych działań UE w odpowiedzi na kryzys migracyjny i uchodźczy. Zgodnie z decyzjami Rady zobowiązania prawne państw członkowskich nie kończą się na wrześniu 2017 r. w związku z tym również po tym terminie państwa członkowskie muszą kontynuować w rozsądnych ramach czasowych procedurę relokacji kwalifikujących się wnioskodawców określoną w decyzjach Rady.

Jednocześnie państwa członkowskie powinny nadal wywiązywać się ze swoich zobowiązań w zakresie przesiedleń. **Swoje wysiłki powinny wzmóc w szczególności te państwa, które jeszcze nie dokonały żadnych przesiedleń oraz te, które są nadal poniżej wartości docelowej ustalonej w konkluzjach z dnia 20 lipca 2015 r.**